

Вольська Ангелія

к.е.н., доцент

Урсуляк Юлія

студентка магістратури

Подільський державний аграрно-технічний університет

м. Кам'янець-Подільський, Україна

ОБЛІК ДОХОДІВ І ВИДАТКІВ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ

Бюджетні організації та установи створюються і функціонують для забезпечення конституційної будови держави (вищі органи державної влади), незалежного судочинства (суд, прокуратура), місцевого самоврядування (сільради, міськради) та інше, а також для задоволення соціально-економічних, освітніх, культурно-просвітницьких потреб населення [1].

Господарська діяльність бюджетних установ, яка направлена в першу чергу на виконання тих функцій, що визначені їх статутними документами та Конституцією України повинна відповідати чітким нормам і принципам обліку.

Ринкові умови господарювання вимагають використання нових принципів, форм і методів управління у бюджетній сфері, що у свою чергу підвищує вимоги до об'єктивності економічної інформації, головним джерелом якої є бухгалтерський облік [2].

Проблематика обліку у функціонуванні бюджетних установ опрацьовувалися знаними українськими вченими, серед яких П.Й. Атамас, Р.Т. Джога, Ф.Ф. Бутинець, С.В. Левицька, С.В. Свірко, М.Г. Михайлов та ін.

Відповідно до національних положень бухгалтерського обліку бюджетних організацій державного сектору (НП(С)БОДС) доходи - це збільшення економічних вигід у вигляді надходження активів або зменшення зобов'язань, які призводять до зростання власного капіталу (за винятком зростання капіталу за рахунок внесків власника) [3].

Згідно НП(С)БОДС 124 «Доходи», яке набирає чинності з 1 січня 2016 року, доходи суб'єктів державного сектору класифікуються в бухгалтерському обліку за такими групами:

- доходи від обмінних операцій;
- доходи від необмінних операцій.

Витрати установ визнаються, якщо їх оцінка може бути достовірно визначена, у разі зменшення економічних вигід та/або потенціалу корисності, зокрема у вигляді вибуття активу або збільшення зобов'язання, які приводять до зменшення власного капіталу (за винятком зменшення капіталу за рахунок його вилучення або розподілення власником) а також визнаються витратами певного періоду одночасно з визнанням доходу, для отримання яких вони здійснені. Тобто, порівнюючи визнання витрат за національним стандартом та вітчизняною обліковою практикою, можна відмітити, що сутність даного показника є однаковим, проте, у національних стандартах дають більш детально інформацію

щодо визнання видатків, що, в свою чергу, полегшить роботу вітчизняних бухгалтерів і сприятиме уніфікації обліку.

В НП(С)БОДС 135 «Витрати» зазначається що, витрати суб'єктів державного сектору класифікуються в бухгалтерському обліку за такими групами:

- витрати за обмінними операціями;
- витрати за необмінними операціями [3].

На сьогодні виділяють такі напрямки модернізації обліку: удосконалення системи звітності, системи бухгалтерського обліку та створення організаційно-інформаційної системи.

Принципи бухгалтерського обліку державного сектору, викладені в національних стандартах бухгалтерського обліку державного сектору повинні кореспондувати з принципами побудови рахунків Єдиного плану рахунків. Для цього, вважаємо за необхідне, в частині обліку доходів виділити групи рахунків для обліку доходів від обмінних та необмінних операцій окремо за загальним та спеціальним фондами та передбачити в Єдиному плані рахунків рахунки з обліку доходів від операційної діяльності, інвестиційної та фінансової окремо за загальним та спеціальним фондами. Дане розподілення доходів на рахунках бухгалтерського обліку дозволить групувати інформацію із подальшим групуванням в регістрах бухгалтерського обліку та звітності. Внесення уточнень до Звіту про фінансовий результат та Консолідованого звіту про фінансовий результат за видами діяльності бюджетної установи окремо за загальним та спеціальним фондами дозволить користувачам звітності отримувати оперативну інформацію з фінансового стану бюджетної установи, посилить контроль за процесом виконання бюджету [4].

Аналіз напрямів змін в методології обліку доходів і видатків бюджетних установ засвідчує, що положеннями розроблено шляхи удосконалення національної системи регулювання обліку, однак імплементація міжнародної практики з вітчизняною призвела до виникнення деяких розбіжностей між національними стандартами та міжнародними, які впливають на особливості обліку доходів бюджетних установ.

Основною спрямованістю реформування є запровадження нових підходів до бюджетної класифікації доходів і видатків бюджетних установ, впровадження в дію Єдиного плану рахунків, а також урахування галузевих особливостей розпорядників бюджетних коштів, що удосконалисть методологію бухгалтерського обліку, зокрема обліку доходів і видатків установ державного сектору економіки.

Список використаних джерел

1. Михайлов М. Г. Особливості фінансово-господарської діяльності бюджетних установ [Електронний ресурс] / М. Г. Михайлов, М. І. Телегунь, О. П. Сливкова – Режим доступу до ресурсу: http://pidruchniki.com/15220122/buhgalterskiy_oblik_ta_audit/buhgalterskiy_oblik_u_byudzhetnih_ustanovah.
2. Кравченко О.В. Доходи і видатки бюджетних установ у вітчизняній та міжнародній обліковій практиці / О.В. Кравченко – Режим доступу до ресурсу: http://uabs.edu.ua/images/stories/docs/K_BOA/kravchenko_036.pdf
3. Національні положення (стандарти) бухгалтерського обліку в державному секторі

[Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/archive/main?&cat_id=83023&stind=11.

4. Натарова О.В. Бухгалтерський облік доходів державного сектору відповідно до національних стандартів / О.В. Натарова – Режим доступу до ресурсу: <http://econjournal.vsau.org/files/pdfa/764.pdf>

Годнюк Ірина

к.е.н., доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет

м. Кам'янець-Подільський, Україна

НОРМАТИВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА МЕТОДИКА КОНСОЛІДАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Виникнення і функціонування в Україні агропромислових консолідованих груп підприємств як економічно відокремлених господарюючих суб'єктів - незаперечний факт, внаслідок чого виникає необхідність розробки принципів інформаційного забезпечення їх управління та облікового відображення відносин між ними.

Інформація про фінансово-майновий стан та результати діяльності таких суб'єктів господарювання, знаходять своє відображення у консолідованій фінансовій звітності, яка дає об'єктивне й цілісне уявлення про майновий і фінансовий стан групи загалом як єдиної економічної одиниці.

Метою консолідованої фінансової звітності є інформування власників, держави і третіх осіб про контрольований капітал, фінансовий стан і результати діяльності корпоративної групи. Достовірність та повнота консолідованої фінансової звітності є основою для залучення інвестицій.

Серед вітчизняних стандартів питання складання консолідованої фінансової консолідованої звітності регулюють: НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», НП(С)БО 2 «Консолідована звітність», П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств» [3].

Питання консолідації займають належне місце в системі Міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ), що регулюється основними стандартами: МСФЗ 27 «Консолідовані та окремі фінансові звіти», МСФЗ 3 «Об'єднання бізнесу», МСФЗ 28 «Облік інвестицій в асоційовані компанії», МСФЗ 31 «Частки у спільних підприємствах». Крім того, питання консолідації в тій чи іншій мірі стосуються і багатьох інших стандартів [2].

Розглядаючи стандарти консолідованої фінансової звітності на національному та міжнародному рівні, слід відмітити їх схожість за назвами та суттю. Разом з тим при здійсненні аналізу вимог національних і міжнародних